

Vilis Liniņš

Tauta alkst savu varoņu

Varoņi ir cilvēki – paraugs, vadošās zvaigznes, dižgari. Tādi ir visām etniskām tautām, bet to praktiski nav politiskām nācijām un arī vergturu impērijām. To varoņi ir pērkamie “dūres varoņi”. Īsts savas tautas varonis dara savu darbu, iekšējās pārlicības vadīts, jebkuros apstākļos, neprasot atlīdzību. Garīgais gandarījums ir augstākā atlīdzība, kas nezūd nekad.

Tautas pienākums ir savus varoņus saskatīt un novērtēt, cildināt un ar viņu paraugu audzināt jauno paaudzi. Jāprot arī atšķirt īstos varoņus no viltus varoņiem.

Uzvarētāji vienmēr cenšas paverdzināto etnisko tautu varoņus vai nu noklusēt, vai noniecināt, viņu varoņdarbus nomelnot vai, kas vēl ļaunāk, tos piedēvēt sev. Lišķu, kas palīdz to izdarīt, nekad nav trūcis.

Atkāpjoties tālākā senatnē, jāteic, ka baltu tautām viņu paš aizsardzības, iebrucēju atvairīšanas karā triju gadu tūkstošu garumā ir bijis ne mazums leģendāru varoņu. Pieminēšu tikai dažus, kas, izgājuši apmācību ienaidnieka kara nometnēs, kāva savas tautas ienaidniekus. Tāds bija izcilais kara stratēģis Armīns Vāczemē, kurš ar savu salīdzinoši nelielo baltu partizāņu vienību Teiturgas mežā sakāva 3 Romas impērijas leģionus, kas iezīmēja Romas impērijas norietu. Viņa mērķis bija apvienot un pilnībā atbrīvot no Romas jūga ģermāņu (lasi – baltu) tautas. Turpmākā karā Armīns krita no nodevēja rokas. Viņa sievu romieši saņēma gūstā. Bet Armīns bija devis triecienu Romas impērijai laikā, kad tā bija visvarenākā. Viņš panāca baltu tautu brīvību no Reinas labā krasta uz ziemeļiem un austrumiem.

Līdzīgi prūšu ķēniņš Herkus Manta, apguvis zinības Romā (viņu gatavoja kristīgā misionāra darbam), kāva Romas pāvesta krustnešus. Herkus Manta bija pārliecināts par prūšu uzvaru un līdz tai atlika ģimenes izveidi, tomēr kara beigās viņš krita. Ne mazāk varonīgs cīnītājs bija viņa studiju biedrs Dainis Tlātis, kurš arī krita cīņā ar ordeņu bruņiniekiem.

Cīņās ar iebrucējiem parādījās baltu bezbailība nāves priekšā, kas sakņojās ticībā Dvēseles nemirstībai. Raksturīgs piemērs – Pilēnu pils aizstāvība pie Nemunas. Sapratuši, ka neizturēs aplenkumu, tās aizstāvji 1336. gadā gāja nāvē kopā ar sievām un bērniem, bet nepadevās gūstā. Ienaidniekiem šāda rīcība iedvesa baiļu trīsas. Velti kristieši plātās ar savas ticības iedomāto pārkumu!

Tuvāk mūsdienām jāpiemin nelokāmais latgaļu zemnieku tiesību aizstāvis Pīters Miglinīks, dēvēts par latgaļu Kristu, miris 33 gadu vecumā. Beidzis Rēzeknes pilsētas skolu ar zelta medaļu, viņš strādā par skrīveri. 1880. gadā zemnieku tiesas prāvā pret Zaļmuižas muižnieku Paulinu-Rozenšildu Miglinīks ir zemnieku puses aizstāvis. Tiesāšanās gala iznākumā zemnieki ir zaudētāji, un, daži aktīvākie iebaidīšanas nolūkos tiek sodīti. Izceļas nemieri, Miglinīku kā zemnieku musinātāju iemet cietumā. Pēc 11 mēnešu ilgām cietuma mokām Miglenieks saslimst ar tuberkulozi un drīz arī mirst, pirms tam tomēr uzvarējis tiesā Paulinu-Rozenšildu. Viņa dzīves moto: *“Mani tuvākie ir mana tauta. Mana cīņa bija mana lūgšana, un nāve būs mans upuris Dievam par tautu.”*

Arī par baznīcu Pēterim ir savs viedoklis. Viņš netic tādai baznīcai, kas atlaiž grēkus pret samaksu un pati pielūdz Zelta teļu. Viņš tic tikai taisnīgam Dievam.

Te nu jāpiebilst – nelieciet iekarotāju, paverdzinātāju simbolus – krustus, zvaigznes – uz varoņu kapiem! Mūsu tautai ir savas mūžsenas, daudz spēcīgākas zīmes. Tā, Latvijas valsts brīvības cīnītājus spēcināja ugunskrusts.

Diemžēl ne mazums varonīgu Latvijas brīvības cīnītāju aizmirsti atdusas Viņšaulē – savā laikā noniecināti, iedzīti bezcerībā, pat iznīcībā. Viņu nesavtīgā darba augļus piesavinājušies un izmantojuši savā labā nodevēji, kuri nepelnīti cildināti un sumināti. Daži “izcilākie” – līdz pat šai dienai. Tuvāk par to var lasīt grāmatā “Kas cēla un kas grāva Latvijas valsti”.

Mūsu tautai ir arī klusie varoņi – tie, kas diendienā nemanāmi, bet neatlaidīgi dara savu darbu tautas labā.

Mūsdienās milzu darbu, lai paceltu latviešu tautas garu, veicis Oļģerts Ziļickis, ceļot dienas gaismā apkopujošu informāciju par baltu tautām un to varoņiem. Tas ieraudzīja dienas gaismu grāmatā ar nosaukumu “Baltu tautu civilizācija Eiropā, Āzijā un pasaulē”, kas tapa pēc apjomīgā pamatdarba – izmisuma kliezdiena “Ļaujiet jel atvases dzīt!” Tas ir O. Ziļicka mūža darbs, veidots pēc dzimtas piecu paaudžu viedo sieviešu atstātajām ziņām un paša vēstures studijām.

Līdzīgu darbu, bet īsākā laika posmā, paveicis Ivars Vīks. Būdams jau gandrīz neredzīgs, viņš apkopojis savā ceļotāja un senatnes pētnieka mūžā atklāto, darījis to līdz mūža beigām, līdz viņu nodevīgi aizraidīja uz Viņšauli.

Iespēju robežās šo abu dižgaru lielajā darbā es palīdzēju viņiem abiem.

Arī mūsdienu Latvijā ir varoņi, kas bezbailīgi ziedojuši sevi latviešu tautai. Diemžēl nodevīgu varu noklusēti vai pat nomelnoti ar dezinformāciju. Lielu, drosmīgu varoņdarbu veica Valdis Raups un Aivars Vīksniņš, mēģinot novākt okupantu monstros tā sauktajā Uzvaras laukumā Rīgā. Diemžēl bastardu nodevības dēļ abi gāja bojā.

Varoņi ir arī daudz bērnu ģimeni vecāki – mātes un tēvi, kas izaudzinajuši krietnus bērnus. Viņi uztur, kuplina tautu. Tas ir varoņdarbs mūža garumā.

Nacionālai valstij būtu savi pilsoņi jāaudzina varoņu garā. Jākopj kā stādi, no kuriem tiek gaidītas noteiktas īpašības. Pašlaik varam vērot, ka te tikai asnus lauž un tautu palaiž pa vējam.

Tomēr “vergturu impēriju” sabrukums pašlaik jau ir sācies. Grūst pēdējās globālās savienības ar nedabiskām sabiedriskām iekārtām – alkatīgo, slimīgi varaskāro cilvēku radītās savienības, kam nav nekā kopēja ar Visuma Dieva noliktām tautu sabiedriskām iekārtām. Tautu varoņi, laiks mosties un ķerties pie darba! Darbojieties pēc Visuma Dieva noteiktiem likumiem un kritērijiem!